

BATININ İŞÇİ SINIFLARI EMPERYALİST SÖMÜRÜDEN YARARLANIR

Aydınlık Gazetesi, 24 Ekim 2011

Yıldırım Koç

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları günümüzde kapitalizmin mezar kazıcıları değil, payandalarıdır; çünkü kapitalizm, sömürdüğü işçilere (emperyalist sömürü sayesinde), günün koşullarında insanca yaşanabilecek gelir, iş güvencesi, sosyal güvenlik, sosyal devlet sunabilmektedir.

Bu ülkelerin işçi sınıflarının kapitalizmi ve emperyalizmi desteklemesinin nedeni çok basittir. Emperyalist sömürüyü destekleyerek ve kapitalizmi onaylayarak yaşam düzeylerini yükseltebilme, kapitalizme karşı çıkararak yaşam düzeyini yükseltebilmeye göre, çok daha az riskli ve kolaydır. Sıradan işçiler de bu daha az riskli ve kolay yolu seçmektedir.

Emperyalist sömürü işçilere nasıl yaradı?

Emperyalist sömürü sayesinde bu ülkelerde temel tüketim malları ucuzlatılabilir. Sömürgelerden ve günümüzdeki yarı-sömürgelerden getirilen ucuz gıda maddeleriyle ve ucuz hammaddelerle hayat daha ucuz hale getirilerek, işçilerin satınalma gücü artırıldı. Türkiye gibi ülkelerde düşük ücretlerle ve kötü çalışma koşullarında üretilen giyim eşyaları, televizyon setleri, buzdolapları, v.b., Avrupa işçilerinin tümünün bu malları ucuza temin edebilmesini olanaklı kıldı. Türkiye’de gömlek üreten işçilerin ücretleri artınca, bundan zarar görenler arasında emperyalist ülkelerin işçileri (tüketiciler) de bulunmaktadır.

Ayrıca, sömürge ve yarı-sömürgelerden ve ardından az gelişmiş ülkelerden getirilen işçilere düşük ücretler ödenerek, en pis ve tehlikeli işler yaptırıldı, kentlerin altyapıları inşa edildi.

Emperyalist sömürü sayesinde emperyalist ülkelerin şirketleri kârlarını arttırdıkça, işçilerin gerçek ücretleri yükseltildi, çalışma koşulları geliştirildi.

Emperyalist sömürden devlete aktarılan kaynaklarla (vergilerle) “sosyal refah devleti”nin finansmanı gerçekleştirildi; toplumun tüm kesimlerine eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, toplu konut, toplu taşımacılık, v.b. alanlarda önemli yararlar sağlandı.

Sermayedar sınıfla girilen ittifak sayesinde, emperyalist ülkelerde işçi hakları, sendikal hak ve özgürlükler ve demokratikleşme daha kolay elde edildi. Birçok ülkede 19. yüzyılda genel oy hakkının elde edilmesi bile, emperyalist döneme geçişle mümkün oldu.

Bu dönemde emperyalist ülkelerde kamu kesimindeki istihdamın toplam istihdam içindeki payı arttı. Kamu kesiminde iyi koşullarla istihdam, sınıf bilincini zayıflattı; işçi sınıfının emperyalist devletle bütünleşme eğilimini güçlendirdi.

Bazı emperyalist ülkeler, sömürgeleri sayesinde işsizliği azalttı; işsizlerin bir bölümü sömürgelere yerleştirildi veya emperyalist ülke şirketlerinin sömürgelerdeki işyerlerinde yüksek ücretlerle çalıştırıldı.

Sömürgelerden, eski sömürgelerden ve yeni-sömürgelerden getirilen kara, sarı veya beyaz derili işçiler, emperyalist ülke işçi sınıfında tabakalaşma yarattı; en zor, tehlikeli ve itibarsız işler bu işçilere yaptırıldı. Ayrıca, emperyalist politikalar, emperyalist ülke işçi sınıfına psikolojik bir rahatlama getirdi; bu insanlar “en alttakiler” olmaktan kurtuldu; sermayedarlarla ilişkilerindeki olumsuz konumlarını unutturacak biçimde kendilerini daha üstün görebilecekleri sömürge ve yarı-sömürge ülkeler halkları çıktı.

Kafasında emeğin kurtuluşu gibi bir kaygı olmayan sıradan bir işçinin emperyalizmi ve kapitalizmi desteklemesi için bu kadar neden yetmez mi?

Emperyalist sömürünün sürdüğü koşullarda ekonomik krizler sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine de yol açmadı; tam tersine, emperyalist ülkelerin işçi sınıfları ile sermayedarları arasında hem şirketler düzeyinde, hem de ulusal düzeyde daha gelişkin bir bütünleşme gündeme geldi.

ABD’de özellikle gençlerin ve işsizlerin eylemlerini izlerken, Amerikan işçi sınıfının çok çok büyük bölümünün sessizliğini ancak bu gerçekle açıklayabiliriz.

